

Όσιος και θαυματουργός Διομήδης ο Νέος

[/ Πεμπτουσία](#)

Θάυμα τρίτο.

Κάποιου ανθρώπου, λέγεται, ότι η κοιλιά καθημερινά μεγάλωνε σιγά-σιγά, και αν και έτρωγε και έπινε πολύ, όλο και περισσότερο πεινούσε και διψούσε. Η όψη του προσώπου του φαινόταν ωχρή και άσχημη. Πονούσε δε φοβερά μέρα και νύχτα. Ενώ βρισκόταν σ' αυτήν τη δύσκολη κατάσταση, πονώντας και υποφέροντας, προστρέχει στη σωρό των αγίων λειψάνων κλαίοντας με θερμά δάκρυα, παρακαλώντας να αξιωθεί κάποιας θεραπείας και να μη φύγει άπρακτος. Επειδή δε ο τάφος ήταν καλά κλεισμένος και ποτέ δεν άνοιγε, τον ξαπλώνουν οι παρευρισκόμενοι ανάσκελα κατά μήκος του τάφου, τοποθετούν την κανδήλα πάνω στην κοιλιά του και την αλείφουν με το άγιο λάδι της. Όταν ο άρρωστος κοιμήθηκε για λίγο, το θηρίο που βρισκόταν μέσα στην κοιλιά του κόβεται στα δύο κατά παράδοξο τρόπο. Ξύπνησε γρήγορα νοιώθοντας την ανάγκη να ενεργηθεί. Πηγαίνοντας να ικανοποιήσει αυτή την ανάγκη του, αντί για περιττώματα βγήκαν δύο κομμάτια φιδιού, μιάμιση σπιθαμή το καθένα. Αυτό, είπε ο προσμονάριος, το είδαμε πάρα πολλοί άνθρωποι και εκπλαγήκαμε πολύ για το παράξενο και παράδοξο του καινούριου και πρόσφατου αυτού θαύματος. Ο δε άνθρωπος δεν ήταν ωχρός, όπως προηγουμένως, ούτε άρρωστος, αλλά πολύ υγιής και με όμορφη όψη δοξάζοντας τον Κύριο και τον άγιο Διομήδη.

Θαύμα τέταρτο.

Κάποια γυναίκα είχε μέσα στην κοιλιά της κάβουρα, υποφέροντας πάρα πολύ ημέρα και νύκτα. Όταν άκουσε και είδε την θεραπεία του προηγούμενου ανθρώπου, ότι βγήκε θηρίο από μέσα του σε δύο κομμάτια, τρέχει και αυτή στον άγιο και με πολύ πόθο και θερμή πίστη, ακουμπώντας και τρίβοντας στη σορό των λειψάνων την κοιλιά της, που υπέφερε πολύ, κλαίοντας και παρακαλώντας τον Όσιο να την απαλλάξει από την αρρώστια. Έπειτα πήρε την κανδήλα που ήταν στον τάφο και ήπιε από αυτήν και άλειψε την κοιλιά της που πονούσε. Τότε πιέζεται αυτό που εκινείτο μέσα της και προσπαθεί να βγει προς τα έξω. Η γυναίκα ταραχθηκε και ανοίγοντας το στόμα έκανε εμετό τον κάβουρα μπροστά σε όλους. Λυτρώθηκε η γυναίκα από την φοβερή εκείνη πάθηση, δοξάζοντας τον Θεό και το δούλο του Διομήδη. Δεν ανέκτησε όμως πλήρως τις δυνάμεις της, αλλά μέχρι τέλους είχε μέτρια και μικρή αντοχή. Αυτό το έκανε κατ' οικονομίαν ο άγιος, ώστε να θλίβεται μεν σωματικά ο άνθρωπος και εσωτερικά να ανανεώνεται.

Και αυτά μεν μας βεβαιώνουν αρκετά για το πόσο πλούσια χάρη είχε από τον Θεό να θαυματοουργεί. Δεν χρειάζεται να πω περισσότερα λόγια γι' αυτό, αλλά να εκπληρώσω την υπόσχεση που έδωσα, για ποια αιτία δεν ήθελα να υπακούσω στον προσμονάριο για να γράψω το λόγο. Αυτός καθόταν ένα ημερονύκτιο στην εξωτερική πύλη παρακαλώντας, ώστε να μη πέσει στο κενό η πολυήμερη οδοιπορία του. Εγώ αποφάσισα να μη ξαναγράψω λόγους εγκωμιαστικούς σε αγίους. Η αιτία είναι ότι, όταν έγραφα διάφορα βιβλία, (όχι εγώ, αλλά όπως με φώτισε η χάρη του

θείου Πνεύματος, πανηγυρικούς λόγους σε Δεσποτικές εορτές, σε πολλούς αγίους εγκώμια και ιστορίες) άκουσα ότι μερικοί απατεώνες, ανόητοι και μεμψίμοιροι, στράφηκαν εναντίον μου λέγοντας, πώς αυτός τόλμησε να γράψει, αφού ο Απόστολος είπε «εάν κάποιος σας κηρύξει ευαγγέλιο διαφορετικό απ' αυτό που σας κηρύξαμε να είναι ανάθεμα»;

Αυτά τα έλεγαν χωρίς να ξέρουν τι λένε, γιατί μετά από αυτά τα αποστολικά λόγια, γράφτηκαν από τους διδασκάλους της Εκκλησίας χιλιάδες συγγράμματα δογματικά, κηρυκτικά, πανηγυρικοί λόγοι, μεταφράσεις και ποιήματα που υμνούσαν τον Θεό και τους αγίους του. Δεν έγραψαν κάτι αντίθετο, αλλά σύμφωνα με όσα οι Απόστολοι παρέδωσαν και δίδαξαν, ούτε διαφορετικό Χριστό, ούτε «άλλο ευαγγέλιο», ούτε διαφορετική πίστη κήρυξαν, αλλά περισσότερο διασάφησαν, βεβαίωσαν και με λόγους εξήγησαν όσα δυσνόητα είπαν οι Απόστολοι. Τον ίδιο σκοπό, με τη βοήθεια του Θεού, εξυπηρετούν και τα βιβλία που έγραψα, χωρίς καθόλου να ξεφεύγουν από την αλήθεια και τα ορθά δόγματα. Πολλοί από τους σοφούς και συνετούς, όταν τα διάβασαν, θαύμασαν τη χάρη του Θεού και τον δόξασαν. Οι δε μεμψίμοιροι, που αναφέραμε, κατηγορούν με κακία συγγραφές τις οποίες ούτε είδαν, ούτε άκουσαν. Όταν δε τύχει να τις δουν ή να τις ακούσουν, καταδικάζουν την προηγούμενη γνώμη τους. Γι' αυτό το λόγο άφηνα τον προσμονάριο ανικανοποίητο. Αλλά για να μην τον λυπήσω και φανεί ότι περιφρονώ τον Άγιο, υποχώρησα στην επιθυμία του να γράψω όσο μπορώ συνοπτικά, όσα η χάρις του Οσίου Διομήδη με φώτισε.

Αλλά δεν θα κουραστώ να πω, και αυτό με συντομία, για τη δόξα του Θεού και του δούλου του Διομήδη. Στις 28 Οκτωβρίου είδα τη νύκτα στο όνειρό μου, ότι ήλθε κάποιος μητροπολίτης που επέμενε να μου αφηγηθεί τη ζωή και τις πράξεις του. Εγώ από ευλάβεια αρνήθηκα και του έλεγα: «Ποιός είμαι εγώ, Δέσποτα, για να με κάνεις πνευματικό σου πατέρα; Πρέπει να βρεις άνδρα της δικής σου καταστάσεως και σ' αυτόν να μιλήσεις». Όταν τον είδα λυπημένο από την απάντησή μου, πάλιν του είπα: «Μη λυπάσαι, Δέσποτα, και εγώ θα κάνω το θέλημά σου, όπως με πρόσταξες». Αφού το είπα αυτό, αμέσως ξύπνησα και θεώρησα το όνειρο ότι ήταν συνηθισμένη φαντασία του κοιμισμένου σώματος, χωρίς να έχω καμιά αίσθηση για τον Όσιο, ούτε ότι αυτή την ημέρα τιμάται η μνήμη του. Όταν ξημέρωσε, μου ήλθε αυτή η σκέψη: «Όταν βρω τον κατάλληλο χρόνο και πρόκειται να γράψω λόγο στον Όσιο, όπως υποσχέθηκα, με τι εισαγωγή θα αρχίσω;».

Και αμέσως ήλθε στη γλώσσα μου η αρχή του λόγου και ο λογισμός με πίεζε να την σημειώσω, για να μην τη ξεχάσω. Και αμέσως αφού πήρα χαρτί και μελάνι για να γράψω την αρχή του λόγου και να σταματήσω, συνέβη το αντίθετο, η ροή του λόγου ήταν ασταμάτητη ώστε να φθάσω στη μέση. Τότε θυμήθηκα, ότι κατά την ημέρα αυτή τελείται η μνήμη του Οσίου, γι' αυτό και εμφανίσθηκε σε μένα ως

μητροπολίτης ουράνιας μητροπόλεως. Σ' αυτόν αφού απευθύνω σύντομο χαιρετισμό, θα τελειώσω το λόγο, διότι γήινος νους δεν έχει τη δύναμη να εγκωμιάσει ουράνιο μητροπολίτη.

Χαίρε, πατέρα Διομήδη, που ως δοχείο του αγίου Πνεύματος αξιώθηκες να γίνεις πολίτης της ουράνιας μητροπόλεως και αφού απέκτησες θεϊκό πλούτο, όσους στερούνταν τη σωματική υγεία και έπασχαν από πολλές και διάφορες αρρώστιες, δώρισες τον πλούτο της υγείας, που πήρες από τον Θεό ως ανάργυρος ιατρός.

Χαίρε, πατέρα πανευτυχισμένε Διομήδη, θεϊκέ θησαυρέ, ο πλούτος των αρετών, ο καθαρός καθρέφτης, η κατοικία της πραότητας, το εργαστήριο της υπομονής, το δοχείο της αγάπης, το σταθερό βραβείο της εγκράτειας, το καθαριστικό θέλγητρο της αγρυπνίας και κατανύξεως, ο αγιότατος ναός της προσευχής και ψαλμωδίας, η θεϊκή κατοικία της πίστεως, ελπίδος και αγάπης.

Χαίρε, θαυμάσιε πατέρα Διομήδη, διότι αφού φύλαξες

ακέραιο το «κατ' εικόνα», υπέταξες τη σάρκα στο πνεύμα και αφού απόκτησες συμπάθεια, έγινες γνήσιος επίγειος άγγελος και ουράνιος άνθρωπος. Γι' αυτό και ο θεϊός δάσκαλός σου και επίσκοπος Λευκωσίας, ο μέγας Τριφύλλιος, σε ανέβασε από νεαρή ηλικία στο βαθμό του διακόνου και του ιερέα, διότι ώριμη ηλικία δεν είναι μόνο η σωματική, αλλά η άμεμπτη ζωή.

Χαίρε, τρισευτυχισμένε πατέρα Διομήδη, διότι τα τρία μέρη της ψυχής (το λογικό, το επιθυμητικό και το θυμοειδές) αφού χρησιμοποίησες όπως πρέπει, ως λογικός απέκτησες τα άξια του λογικού, καταπατώντας τις παράλογες και αμαρτωλές επιθυμίες, επιθυμούσες αυτά που οδηγούν στην αιώνια ζωή, το δε θυμοειδές έστρεφες εναντίον των παθών και των δαιμόνων, όπως δόθηκε στην ανθρώπινη φύση από τον Θεό.

Χαίρε, αξιομακάριστε πατέρα Διομήδη, διότι ως άλλος Ηλίας ανέβηκες στο άρμα που έσερναν τέσσερα άλογα, δηλαδή στις τέσσερεις μεγάλες αρετές της σωφροσύνης, της φρονήσεως, της δικαιοσύνης και της ανδρείας, με τις οποίες με γενναιότητα συνέτριψες τις οκτώ μητέρες των κακών και γεννήτριες των παθών (λέω: το ανικανοποίητο χωνί της κοιλιοδοουλείας, το φιλόσαρκο, λαίμαργο και φίλο των κρεάτων σκυλί της πορνείας, τον πολυκέφαλο απατεώνα της φιλαργυρίας, τον καπνό της οργής, το πνίξιμο της λύπης, τον άγριο λύκο της ακηδίας, το πολύμορφο φίδι της κενοδοξίας, τον ουρανομήκη γκρεμό της υπερηφάνειας) και τα οκτώ νόθα γεννήματά τους, που είναι αναρίθμητα.

Αυτών λοιπόν των καταστρεπτικών παθών την τυραννία, αφού νίκησες με τη δύναμη του Θεού, έγινες κύριός τους. Κληρονόμησες την ουράνια Βασιλεία και

μητρόπολη, συγχορεύεις με τους αγγέλους, χαίρεσαι μαζί με τους δίκαιους και τους εκλεκτούς του Θεού. Μαζί με αυτούς ικέτευσε τον Κύριο, θείε πατέρα, για όλους μας, με αφορμή την ένδοξη μνήμη σου. Και όπως εμείς κατά χρέος μνημονεύουμε την ιερή σου πανήγυρη, έτσι και συ όχι από υποχρέωση, αλλά από ευσπλαχνία θυμήσου όλους μας, συγγραφείς, αναγνώστες, ακροατές, υμνογράφους, ψάλτες, εορταστές, διακονητές και γενικά όλους και σε όσους ταλαιπωρούνται από ασθένειες δώρισε αμέσως τη θεραπεία. Στο τέλος και αυτός ο φτωχός λόγος ας είναι προσφορά σε σένα, ώστε από όλους και με όλα, στην ιερή σου πανήγυρη να δοξολογείται ο Κύριος που σε δόξασε, στον οποίον αρμόζει κάθε τιμή και προσκύνηση, στον Πατέρα και τον Υιό και το Άγιο Πνεύμα, τώρα και πάντοτε και στους ατελεύτητους αιώνες. Αμήν.

(Πηγή: Αγίου Νεοφύτου του Εγκλείστου, Συγγράμματα τ. Γ΄, έκδ. Ι. Βασιλικής και Σταυροπηγιακής Μονής Αγ. Νεοφύτου, Πάφος 1999, σ. 335-346)

Μετάφραση κειμένου: από Α. Χριστοδούλου, Θεολόγο